військовий комплекс та втрата ринків у зовнішньоекономічній діяльності. Для подолання інфляції в Україні держава повинна вжити ряд заходів, у яких особливе місце посідає регулювання грошової маси, валюти, а також контроль за стабільністю цін та заробітної плати.

Література:

1. Фінансовий портал Мінфін [Електронний ресурс]: Режим доступу : http://index.minfin.com.ua/index/infl/?2016
2. Офіційний сайт Національного банку України [Електронний ресурс]: Режим доступу: http://bank.gov.ua/control/uk/publish/category?cat_id=58162
3. Державна служба статистики [Електронний ресурс]: Режим доступу: http://www.ukrstat.gov.ua/

ОСОБЛИВОСТІ ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ ТА МОЖЛИВОСТІ КОНТРЦИКЛІЧНОГО РЕГУЛЮВАННЯ

КОВАЛЕНКО М. О.
асистент кафедри банківської справи
Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана
м. Київ, Україна

Характерними рисами української економіки є такі характеристики:

- відкрита економіка;
- мала економіка;
- ресурсна економіка.

І саме такі характерні риси і визначають особливості циклічних коливань в процесі нашого розвитку та вплив певних факторів зовнішнього характеру (висока залежність від цін на світових ринках на енергоносії, метали, пшеницю, кукурудзу тощо) на згадані процеси.

Виходячи із тенденцій зміни світової кон'юнктури та цін на ресурси на світових ринках можна спрогнозувати і тенденції у зміни ВВП України. Так за прогнозами НБУ реальний ВВП України у 2017 році повинен зрости на 3%, а вже у 2018 році на 4% [1, с. 46]. Грошова маса в країні має зрости до 2018 року на 17%, але як зазначає НБУ, що такий приріст буде як за рахунок готівки так і за рахунок депозитів. Але, на нашу думку, суттєвого приросту депозитів на рахунках банківської системи все ж таки не буде у найближчі два роки. Адже рівень доходів населення в Україні залишиться доволі малим і до того ж за ці два роки скоріше відновляться докризові обсяги поточного споживання а от щодо вільних грошових ресурсів їх суттєвого приросту не варто очікувати.

Із представленого прогнозу Світового банку чітко прослідковується тенденція до зростання ВВП в Україні на рівні 3% [2], і вона як і за прогнозами НБУ складає близько 3%. Але у всіх випадках таке зростання є досить не суттєвим. І знову ж таки спричиняється лише зростанням цін на українські ресурси експорту (сталь, пшениця, кукурудза тощо).

Це все є результатом того, що циклічність української економіки є залежною від відкритості її економіки, імпорто-залежному споживанню та малим обсягам у світовому значенні.

Цю ситуацію очевидно можна змінити і тоді цей прогноз до зростання можна покращити. До факторів, які б допомогли здійснити економічний прорив в Україні можна віднести наступні:

1. Прийняття та реалізація на практиці стратегії економічного розвитку України. Серед пріоритетів якої мають стати: розвиток реального сектору економіки за рахунок внутрішніх ресурсів, допомога держави у розвитку сільського господарства через пільгове кредитування і підтримка малого та середнього виробника та фермера, підтримка заводів та фабрик із завершеним циклом виробництва, що здатні експортувати не сировину а готову продукцію високої якості.

2. Зміна політики регулятора (НБУ) із органу, що руйнує банківську систему і надає легкий доступ зовнішнім інвесторам на ринок банківського бізнесу, на регулятора, що всіляко допомагає зберегти українську ідентичність банківській системі та розвиває малі, середні та кооперативні банки на місцевому рівні по всій країні. Адже це не секрет, що більш охоче місцеве населення понесе вільні грошові ресурси у банк, власника якого знає по його гарним справам із розвитку регіону. І саме так внутрішній грошовий ресурс українців ми зможемо акумулювати у банківську систему і запустити ефективний механізм «заощадження – інвестиції» для розвитку кожного окремого регіону і країни в цілому. Адже питання децентралізації в Україні сьогодні досить актуальне і банківський сектор має стати частиною такої децентралізації.

3. Поряд із розвитком внутрішнього виробництва потрібно активно працювати над пропагандою серед громадян ідеї «підтримки українського виробника», що дозволить зменшити імпорто-залежність нашої країни і як наслідок стане на заваді великому відпливу валюти за межі нашої економіки.

Лише системні реформи та зміна підходів до подальшого розвитку нашої економіки може вплинути на закономірності нашої циклічності і призвести до суттєвих піднесень у рівні життя населення, поточному споживанні і вивільненні у інвестиційний ресурс більшої кількості вільних грошових ресурсів громадян.

Маючи прогноз циклічного розвитку вітчизняної економіки можна представити заходи контрциклічного регулювання.

Отже, з огляду на список дослідників, які вивчали питання контрциклічного регулювання (серед яких: А. Бернс, В. Зарновіц, Дж. Кейнс, М. Кондратьєв, У. Мітчелл, Г. Менк'ю, К. Ромер, Е. Хансен, Г. Хаберлер, Й. Шумпетер, Ж. Дебре, К. Ерроу, С. Кузнець, Р. Лукас, Р. Солоу, Р. Фріш) і велику кількість серед них тих, що мають світове ім'я в економічній науці, можна зрозуміти, що воно було як у минулі часи так і залишається до сьогодні беззаперечним. Адже, науковці завжди намагалися протистояти згубним наслідкам криз в процесі циклічних коливань і шукали шляхи яким чином продовжити періоди економічного зростання.

Сацик В. пропонує розглядати сутність антициклічного регулювання економіки країн як цілісну підсистему економічної політики урядів, наднаціональних інституцій і транснаціональних компаній, яка полягає у пом'якшенні негативних наслідків економічних циклів. Вона здійснюється

економічними, законодавчими та адміністративними методами на основі оптимального поєднання грошово-кредитної і бюджетно-податкової політики з метою забезпечення ендогенної стабілізації ринкової кон'юнктури і підвищення міжнародної конкурентоспроможності країн [3, с. 133-134].

Контрциклічне регулювання – система методів і інструментів згладжування циклічних коливань розвитку банківської системи та окремо взятого банку в період кризи та використання превентивних заходів щодо нейтралізації потенційної можливості виникнення ризиків у банківській діяльності під час підвищеного попиту на процентні банківські послуги [4, с. 56].

Але поняття контрциклічного чи антициклічного регулювання економіки є досить широким і як видно із названих визначень включає досить широке коло заходів грошово-кредитної і бюджетно-податкової політики в державі.

Що стосується питання формування депозитних ресурсів банків у умовах контр циклічного регулювання економіки, то тут важливою є сфера саме вдалого прогнозування обсягів депозитних ресурсів, їх ефективного використання, збереження та примноження в умовах циклічних коливань, що є неминучими.

Якщо говорити про загальний вихід України із кризи, то тут визначальне значення має інноваційний шлях розвитку економіки.

Інноваційна теорія розвитку сформувалася як одна з теорій економічного циклу. Кінцевого свого вигляду вона набула тільки в середині XX століття [5]. До цього науково-технічний прогрес ще не розглядався більшістю вчених як основний фактор циклічного та інституціонального економічного розвитку. Тривалий час до цього економічна думка вбачала причину коливань ділової активності в психології агентів ринку, поведінка яких постійно порушувала баланс попиту і пропозиції, призводячи до різких піднесень і крутих руйнівних криз у розвитку промисловості й торгівлі.

Головною причиною необхідності запровадження інноваційної моделі розвитку є те, що за провадження ринкових відносин в Україні вивело на перший план проблему низької ефективності використання ресурсів та екстравитратності виробництва на мікро– та макрорівні. Тому відсутність структурної перебудови трансформаційного типу генерує в Україні потужні стагфляційні процеси, які є реакцією на відновлення макроекономічної рівноваги шляхом створення прогресуючої кризи відносного надвиробництва та значного зниження сукупного попиту в рамках традиційної структури національної економіки [6, с. 3].

Отже жодне контрциклічне регулювання не буде ефективним, якщо не змінити загальну стратегію розвитку української економіки. Ми постійно будемо стикатись із проблемами криз сировинних цін і будемо ходити по колу цих потрясінь, доки не вийдемо на якісно новий рівень розвитку.

Література:

1. Інфляційний звіт Національного банку України за липень 2016 року [Електронний ресурс] / Режим доступу: https://bank.gov.ua/doccatalog/document?id=34754671

2. The World bank. Global Economic Prospects Divergences and Risks [Електронний ресурс] / Режим доступу: http://www.worldbank.org/en/publication/global-economic-prospects

3. Сацик В. Антициклічне регулювання економіки України в сучасних умовах волатильності міжнародних ринків // Міжнародна економічна політика. – 2009. – №. 1-2. – С. 129-156.

4. Коваленко В.В., Гайдукович Д.С. Достатність капіталу банківської системи в умовах циклічного розвитку економіки // Стратегічні пріоритети. – 2014. – №. 1. – С. 48-58.
5. Бернал Дж. Наука в истории общества. – М., 1956; Белл Д. Третья технологическая революция и ее возможные социально-экономические последствия. – М, 1990.
6. Бажал Ю. М. Інноваційна теорія економічного розвитку: М. Туган-Барановський, Й. Шумпетер і проблеми перехідної економіки України // Наукові записки. – 2000. – Т. 18. – С. 3-7.

АНАЛІЗ ЛІКВІДНОСТІ ЯК ВАЖЛИВИЙ ЕТАП ОЦІНКИ ФІНАНСОВОГО СТАНУ ПІДПРИЄМСТВ

КОВТУНЕНКО І. В.
студентка магістратури
Дніпропетровський університет
імені Альфреда Нобеля
м. Дніпро, Україна

Предметом розгляду даної статті є сутність аналізу ліквідності, як важливого етапу оцінки фінансового стану підприємства. Основними завданнями такого аналізу виступають – оцінка господарської ситуації; виявлення факторів і причин досягнутого стану; підготовка і обґрунтування майбутніх рішень; вироблення стратегії і тактики розвитку за рахунок викриття і мобілізації резервів підвищення ліквідності.

Під ліквідністю розуміють спроможність підприємства перетворювати свої активи на гроші без втрат їх ринкової вартості для покриття всіх необхідних платежів у міру настання їх строків і швидкість здійснення цього перетворення [1, с. 88]. Таким чином, ліквідність можна розглядати, як час, необхідний для продажу активу, і суму, одержану від продажу активу.

Важливо, що ці аспекти тісно пов’язані між собою, оскільки часто можна продати актив дуже швидко за короткий час, але із значною знижкою в ціні. Відмітимо також, що суттєвою ознакою ліквідності є формальне перевищення (у вартісній оцінці) оборотних активів над короткостроковими пасивами.

Чим більше це перевищення, тим сприятливіший фінансовий стан підприємства. Водночас варто уникати ситуації збереження залишків коштів та інших резервів високоліквідних активів на довгий термін поза виробничим процесом, бо це призводить до зниження рентабельності виробництва. Про погіршення можливостей ліквідності компанії свідчить збільшення іммобілізації власних активів, що виявляється в появі неліквідів, простроченої дебіторської заборгованості, векселів одержаних, прострочених тощо [2, с. 69–74].

Так, узагальнюючим показником ліквідності є коефіцієнт покриття, або загальний коефіцієнт ліквідності (розраховується як відношення оборотних активів до поточних зобов’язань підприємства та показує достатність ресурсів підприємства, які можуть бути використані для погашення його поточних зобов’язань):

$$К_{покриття} = ф1 \text{ (Баланс) р. 260} / ф1 \text{ (Баланс) р. 620 (Currentratio).}$$